

PEKELNÁ BÉČKOVÁ
JÍZDA
SHIGOR BIRDMAN

PEKLNÁ BÉČKOVÁ
JÍZDA
SHIGOR BIRDMAN

**PEKELNÁ BÉČKOVÁ
JÍZDA
SHIGOR BIRDMAN**

MYSTERY PRESS

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Shigor Birdman, 2024

Cover © Filip Štorch, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-636-1 (pdf)

*Mé čarodějnici za všechno to uvařené kafe.
Začínám mít podezření, že do něj přimíchává něco podezřelého.*

PROLOG

Voněla po růžích, oleji a rzi.

Stál jsem v pozoru a poslouchal její nadávání. Jako obvykle na mně nenechala nit suchou. Dokonalost ve všem, co děláš, to bylo jedno z jejích oblíbených hesel. A na mně vždycky našla dostatek toho, co mělo k dokonalosti daleko.

Aniž by ustala v litanii složené z kritiky všech mých chyb, odložila meč na stůl a začala si pomalu odepínat nárameníky. Ne snad, že by zbroj potřebovala. Přestože většinu své božské moci obětovala na nás, pořád byla nesmrtelná. Ale velitel musí jít příkladem, a tak na sobě prakticky vždy měla stejnou těžkou a nepohodlnou zbroj jako my všichni. Zvláště s helmou prostě vypadala jako jedna z nás, jen o hlavu nebo dvě menší.

„Nestůj tam tak a pomoz mi,“ vyštěkla.

Konečně jsem měl příležitost říct něco bezpečného. „Jak příkazujete, má paní.“ Přistoupil jsem a pomohl jí s odepínáním přezek. Sundávat si celou zbroj sám bylo vždycky nepohodlné a vyžadovalo to pár akrobatických pohybů. Bylo jednodušší si ji prostě nechávat na sobě, ale zbroj bylo potřeba pravidelně mazat a zkontrolovat, zvláště poté co se v ní někdo válel v mokru. Další věc, na které trvala, že ji bude dělat stejně jako my. Kdyby si mě nezavolala po cvičení na kobereček, seděl bych teď v kasárnách a olejoval a leštil jako blbec.

Voněla potem, olejem ze zbroje a kovovým pachem železa. A růžemi. Vždycky voněla po růžích. Voňavka nebyla věc, která by mi k ní seděla, ale možná ty růže macerovala přímo ve zbrojním oleji.

Když jsem jí sundal přední i zadní plát, pokusil jsem se jí pomoci s tou nejkomplikovanější částí, s kroužkovkou, ale odstrčila mě, otočila se, nacvičeným prudkým pohybem se s nataženými rukama předklonila a začala se vrtět, dokud těžká kroužkovka nesklouzla na podlahu.

Byl to pohled pro bohy.

Narovnala se, upravila si prošívanou tuniku a prohrábla si nakrátko sestříhané stříbrné vlasy.

Pak se zamračila.

„Proč se tváříš ještě pitoměji než obvykle? Kadete?!“

Ksicht jsem zkusil narovnat do neutrálního výrazu, ale raději jsem nic neříkal.

„Ptám se tě, co měl znamenat ten tvůj výraz. Ten tvůj úšklebek. Zase jsi vymyslel nějakou lumpárnu?!“

Neodpovídal jsem. Neexistovala bezpečná odpověď.

„Kadete? Čekám na odpověď!“

Moje huba chtěla odpovědět, ale držel jsem ji pevně zavřenou. Nakonec jsem ze sebe vypravil neutrální: „Raději bych dál mlčel, má paní.“

Nemohl jsem jí lhát. To do mě namlátila opravdu důkladně a dost možná by splnila svůj slib, že moje příští lež bude taky moje poslední. Ale když jí řeknu pravdu...

„Odpověz!“

Zaculil jsem se. „Myslel jsem na to, jak hezký zadek máte, má paní.“

Otevřela nevěřicně pus, pak ji zavřela.

Tak vzteklou jsem ji snad ještě neviděl.

„Cože?!“

Padl jsem na kolena, dal si ruku na srdce a zopakoval: „Říkala jste, že ode mě vždycky chcete slyšet pravdu. Obdivoval jsem váš krásný sexy zadek, má paní.“

Poloha na kolenou mi přišla bezpečnější, než se na ni dívat shora, ale možná nebyl úplně dobrý nápad mluvit takříkajíc k věci.

„Taková drzost, kadete!“

„Jen pravda, kterou jste chtěla slyšet, má paní.“

„Za stovky let, co velím paladinům a cvičím je, se ještě nenašel někdo tak drzý!“

Byl jsem v prdeli, ale co už. Sice zatím nesáhla po meči, ale byl jsem si celkem jistý, že získám další nikdy se nehojící jizvu, a to bude ještě ta lepší varianta.

„V tom případě je dobře, že jste mezi ně vzala drzou příšeru, která se nebojí říct vám pravdu.“

Hrábla po meči a namířila ho na mě.

„Co tím myslíš, kadete?!“

„Nebýt mě, možná byste se nikdy nedozvěděla, jak hezký zadek máte, paní.“

Chvilí nade mnou stála a pak se pootočila a chytla se jednou rukou za řečený objekt.

„Chceš říct, že ti můj zadek připadá... hezký? Sexy?!“

Přikývl jsem.

„Je to zadek, pro který bych byl ochotný zemřít.“

Vlastně to byla pravda. Byl jsem si v tu chvíli jistý, že ten zadek nepřeziju. Ale byla to doslova božská prdel.

Zaryl mi špičku meče pod bradu.

„Vztyk, kadete,“ zavrčela.

Já už v pozoru stál, i v kleku. Dokud ho na mě nenatočila, dokázal jsem se jakžtakž ovládat, ale...

Pomalu jsem se postavil na nohy, s mečem stále pod krkem. Chvilí se na mě dívala a pak meč odtáhla. Dost daleko, aby případnému švihu dodala dostatečnou sílu.

„To je všechno, kadete? Ne? Tak na co jsi ještě myslel?“

Byl jsem si jistý, že jsem v hajzlu. Ale když to chtěla slyšet, řekl jsem jí pravdu. Do detailů. Chtěl jsem si ty svoje poslední chvilky aspoň trochu užít. Pustila meč a popadla mě za krk. Byla o dvě hlavy menší než já, ale bez problémů mě stáhla níž, abych se jí díval přímo do očí, ve kterých zaplál chtíč.

Voněla po růžích, oleji a rzi. A pekelné síře a po něčem odporně zkaženém...

Zamrkal jsem a pokusil se ji odstrčit.

Krátké bílé vlasy se proměnily na dlouhé černé a oči nabraly mandlový tvar.

Voněla po růžích. Jednou jsem jí neopatrně řekl, že je to moje oblíbená vůně, a od té chvíle si ji občas při speciálních příležitostech brala.

Fumi... Nariko... moje manželka. Moje...

Jenže páchla pekelnou sítou. Melissa, její třetí reinkarnace, která mě sice stále milovala, ale stala se tak strašnou příšerou, že jsem musel...

Přestože jsem ji miloval. Musel jsem a pořád litoval, že jsem našel nějaký způsob...

Vítězoslavně se usmála.

Odstrčil jsem ji od sebe. Melissa byla mrtvá. Vyrval jsem jí srdce a zničil její duši. Už dávno. A pak jsem, abych se pomstil za to, co jí udělali, málem všechno zničil. Ale to bylo před tisícem let.

Tohle byla jen další zatracená noční můra. Zatnul jsem zuby a pokusil se probudit, ale nešlo to.

S veselým úšklebkem pomalu zavrtěla hlavou a znovu mě sevřela tiskem, kterému jsem nedokázal odolat.

Růže se proměnily na jasmín. Strhla mě na sebe a chvíli jsme jen tak leželi vedle sebe, já zabořený do vůně jasmínu, který z nějakého důvodu dokázal přebít ten nepříjemný zápach staroby, jaký byl z Elizy vždy trochu cítit, ale časem mi to prostě přestalo vadit. Zhloboka jsem nasál její osobní vůni a přitiskl se k ní, přestože se mi v tom rozum snažil zabránit. Velekněžka boha zapomnění se na mě usmála a otevřela ústa, aby mě políbila.

Zápach pekelné síry mě znovu probral. Najednou jsem uviděl tlamu plnou ostrých nepravidelných zubů. Prudce jsem udeřil čelem do jejího nosu a pokusil se vyrvat z jejího objetí...

Z objetí drobné rzky, která voněla jako liška v říji, tak intenzivně, až se začínalo probírat mé zvíře a chtělo se přidat. Liška plná chuti, touhy a moci, která nedokázala pochopit, že ji odmítám.

Udeřil jsem do ní vši svou silou, s nejasným pocitem déjà vu a vzpomínkou na zničenou městskou čtvrť. A na lítost a touhu a nenávist vůči Elize, která tohle všechno způsobila...

Odrazil jsem ji od sebe a pokusil se vstát. Někdo mě chytil za ramena a začal tahat pryč.

Voněla po kůži a krvi. Její dech byl nasládlý, plný acetonu, jako u většiny upírů. Byl to pach, který s sebou nesl spoustu vzpomínek. Přece jen to byla mnoho let moje parťačka, do které jsem sice nikdy nedokázal natlouct dost rozumu, ale v některých ohledech jsem se na ni prostě mohl spolehnout.

Dala mi facku a vztekla na mě zasyčela: „Bý! Prober se! Prober se, ty debile!“

Zamrkal jsem. Cenila na mě vztekla zuby, takže byly vidět její přerostlé špičky.

„Mary...“

„Zrádkyně!“ zařvala zrzka a najednou měla zpátky svou vodnatou tvář s černočernýma očima. Démonická princezna Ofélie, prokletá děvka z pekla. „Můj! Jsi jen můj! Navždy můj!“

Současně s tím se na nás pokusila zaútočit, ale moje parťačka ji nějakým zázrakem dokázala odrazit výbuchem čisté démonické moci, které neměla být schopná. Byla to jen obyčejná vampka, ne transformovaná vládkyně noci...

Voněla po kůži a krvi a acetonu... a pekelné síře.

„Mary... Mary, cos to udělala?“ vydechl jsem zděšeně. Většina magických bytostí byla na pekelnou kontaminaci citlivá, ale u vampů byla ta proměna nejděsivější. Opakovaně jsem jí říkal, co se jí může stát, když nebude opatrná. Slíbil jsem jí, že pokud by někdy...

„Co jsem musela! Vstávej, ty kreténe! Prober se! Musíš ji dorazit, dokud se ještě trochu ovládám!“

Pocit déjà vu zesílil. Tohle byla opravdu bolestivá vzpomínka.

Jen vzpomínka. Tohle všechno se už dávno stalo. Byla to jen ztracená noční můra o tom, jak mě Ofélie skoro ovládla. Přesně takhle se to odehrálo, říkal jsem si a snažil se probudit.

Takhle ne, opravil jsem se, když se mi Mary pokusila s děsivým smíchem zakousnout do krku i do duše.

„Je to jen noční můra! Prober se, Briane! Tak se prober!“

Jasmín a závan entropické magie, kterou jsem vždýcky identifikoval jako smrad starobince. A vůně ženy a sexu...

Ležel jsem vedle Elizy, která mnou trásla a snažila se mě probudit.

Zhluboka jsem vydechl a objal ji.

„Promiň,“ zašeptal jsem. „Říkal jsem ti, že se mnou klidný spánek mít nebudeš.“

Usmála se a hravě mě kousla do ucha. „Čekala jsem chrápání, ne... noční můry, ty hrdino. Co se ti to zdálo?“

„Ošklivé věci, nasbírané za celý můj dlouhý zatracený život. Spi. Já to taky zkusím.“

Chvilí jsem jen ležel a poslouchal, jak vedle mě dýchá. Zhluboka jsem nasával vzduch a pátral po stopách něčeho nenormálního, ale žádná pekelná síra. Vypadalo to, že jsem se z té noční můry konečně probral. Byl jsem zpátky v současnosti a to všechno byly jen vzpomínky.

„Byl to jen sen,“ řekl jsem tiše, prakticky neslyšně. Jen jsem po-
hnul rty. Nikdo to nemohl slyšet, ale i tak jsem se dočkal odpovědi.

„Opravdu?“ zeptal se chrčivý hluboký hlas.

Otočil jsem hlavu. Ve stanu stála postava v tmavé róbě a kápi a dívala se na nás.

„Zmiz,“ zasyčel jsem na něj. „Říkal jsem ti, že už tě nechci nikdy vidět. Nech mě spát.“

Strašák se ušklíbl. „Ale ty stále spíš, sire Briane. Jinak bych s tebou nemohl mluvit. Tentokrát tomu neunikneš. Ona ti už nemůže pomoci. Zvládla to jednou, ale podruhé to nedokáže.“

Uvědomil jsem si, že opravdu pořád sním. Vzpomněl jsem si na tu poslední noc s Elizou i na tehdejší noční můru, ale tentokrát se do ní zapletly i pozdější události.

A vzpomněl jsem si, co následovalo.

„Ano. Za chvíli, až si bude myslet, že zase hluboce spíš...“

„Drž hubu!“ vyštěkl jsem nahlas.

Pořád jsem spal. Tohle byla vzpomínka na mou poslední noc s Elizou, těsně předtím, než jsme se navzájem málem zničili, ale byly do toho zamíchané fragmenty, které se odehrály mnohem později.

Pokusil jsem se probrat, ale Eliza mě objala a přitáhla k sobě.

„Ženy jsou tvá slabina, sire Briane. Zvláště takové, jaké si vybíráš. Jaká je to tentokrát?“

Přitiskl jsem k sobě Veroniku a vycenil na něj zuby. Něco jsem na strašáka vyštěkl a pak zatřásl Veronikou. Nebo ona mnou. Ucítil jsem jasmín doprovázený štiplavým pachem entropie. Konečně jsem se začal probouzet.

„Nejsi jediný, kdo se probouzí, sire Briane,“ stačil mi ještě říct stín, než zmizel.

„Briane, prober se!“ Vůně jasmínu a zápach entropie narostly na nesnesitelnou úroveň.

Otevřel jsem oči a rozhlédl se. Odstrčil jsem Elizu a zhluboka se nadechl.

Byl jsem v její kanceláři, rozvalený na pohodlném gauči. Zpočtený, vyčerpaný, s nesnesitelnou bolestí hlavy.

V hlavě mi proběhly vzpomínky na předcházející divoké dny, ale nebyl jsem z nich schopný vyhrabat ty poslední.

„Jak jsem se sem dostal?“ vyštěkl jsem na ni a znovu zaštoural do paměti.

Pach entropie, magie zapomnění, byl všudypřítomný.

„Tys mě nechala zapomenout!“ Pokusil jsem se vstát, ale nohy mě neposlouchaly.

„Briane, uklidni se! Měl jsi noční můru!“

„Víš, co jsem ti slíbil, pokud...“

„Musela jsem! Usnul jsi. Nedokázala jsem tě vzbudit.“

V očích měla únavu a strach.

Bylo to natolik podobné tomu okamžiku před lety, až jsem si na to zase živě vzpomněl. Na tu chvíli, kdy jsem dospěl k názoru, že mě jen svedla a chystá se zradit. Zaútočil jsem a ona se bránila. Málem

jsme se zničili navzájem, moje drápy a síla vůle proti její magii. V paměti mi zavířily zmatené vzpomínky na následky, kdy jsme si to nějak vysvětlili a pokusili se jeden druhému omluvit, aniž bychom přesně věděli, co se stalo, protože Eliza použila příliš mnoho zapomínácké magie při snaze mě zpacifikovat.

„Usnul,“ zopakoval jsem klidněji. „Jen tak jsem... usnul?“

Vzpomněl jsem si. Slíbil jsem Elize, že se za ní při vhodné příležitosti stavím, a neopatrně to udělal. Jako vždycky se snažila štourat v mé mentální rovnováze a minulosti. A já... usnul?

„Vypadal jsi vyčerpaný. Začal jsi podřimovat, tak jsem tě nechala, ať se aspoň na chvíli klidně prospíš, ale okamžitě jsi přešel do noční můry. Nedokázala jsem tě z ní probrat. Bylo to... něco divného, Briane. Aktivovalo to v tobě něco z té dušetepecké magie, kterou je tvá duše obalená. A narůstalo to. Musela jsem tě probudit. Nakonec jsem... zapomněla, že jsi usnul.“

Opravdoví zapomínáči dokážou hodně zvláštní věci, když jsou ochotní přepsat své vlastní vzpomínky a donutit realitu, aby se jim přizpůsobila.

„Musela jsem,“ zopakovala a vyčerpaně si sedla naproti mně. „Co se ti zdálo tak... divokého?“

„Všechno,“ zavrčel jsem. „Prostě jen další blbá noční můra.“

„Vypadáš hrozně, Briane. Kdy jsi naposledy normálně spal?“

Noc předtím, než jsem zavraždil svého syna, chtěl jsem na ni zavrčet, ale místo toho jsem odsekl: „Tý máš tak co mluvit. Vypadáš, že jsi taky pár dnů nespala.“

Zavrtěla hlavou. „To nebyla obyčejná noční můra, Briane. Z té bych tě dokázala probudit snadno. Musela jsem... hodně zatlačit. Co to bylo? Nebo spíš... kdo to byl?“

„Jen další noční můra, ani první a nejspíš ani poslední.“

„Takže to nebylo poprvé?“

„Nechci o tom mluvit.“

Ztěžka jsem se vydrápal na nohy.

„Měl by sis pořádně odpočinout, Briane.“

„Na takový blbosti nemám čas. Musím řešit případ vraždy, naháňet asasíny, zjistit, kdo se snaží otevřít do města pekelné brány...“

„A taky se musíš pořádně vyspat. Věř mi, vím, o čem mluvím. Občas taky pár dní nespím. Když to jinak nejde, když prostě nemůžu riskovat, že přijdu o všechny vzpomínky a zůstanou mi jen zápisky. Ale vím, co to se mnou dělá.“

Podezřívavě jsem se na ni zadíval. Eliza tenkrát na konci války použila příliš mnoho entropické magie a přišla kvůli tomu o dlouhodobou paměť.

„Nemůžeš riskovat... Znamená to, že se to zlepšilo? Už neztrácíš všechny vzpomínky, jakmile usneš?“

Podívala se na malou knížku, do které si zapisovala ty nejdůležitější věci. Tvrdila mi, že prvních pár stránek je o mně, připomínka, že mě ve skutečnosti nechce zabít a zničit. „Někdy to vydrží i pár dní.“

Na chvíli jsem přemýšlel, jestli jí pogratulovat, nebo popřát, ať se to nadále zlepšuje, když už se to po tolika letech spravilo aspoň trochu, ale nakonec jsem si jen povzdychl a beze slova zamířil ke dveřím.

„Ještě jedna otázka, Briane. Kdo je Veronika?“

Ztuhl jsem na místě a pak prohlásil: „Podle jména nějaká ženská. Proč?“

„Protože jsi ji volal ze spaní. Je mi jasné, že budeš namítat, že nikoho nepotřebuješ, ale možná by ses za tou Veronikou měl stavit.“

Vyprskl jsem smíchy. Celá Eliza. Zase mi zkoušela někoho podstrčit.

„To by byl skoro tak blbý nápad, jako kdybych se pokusil zatáhnout do postele tebe,“ zašklebil jsem se na ni. „Nebo spíš ještě horší.“

Zamračila se. „Nechceš mi snad říct, že je to ta Veronika? Kronikářova...“

„Velekněžka. Prostě mám pro velekněžky bohů, co mě nesnášejí, slabost.“

„Zapomeň na můj návrh. Ty jsi prostě idiot,“ povzdychla si.

PROHNILÁ, BYŤ CHUTNÁ CIVILIZACE

Většina démonických pokrevních linií vychází ze služebnických ras stvořených staršími bohy na přelomu druhého a třetího věku za jediným účelem: napravení následků vypuštění démonické magie do světů. Standardní démoni, na rozdíl od jiných humanoidních ras, mají značnou imunitu vůči vedlejším efektům démonické kontaminace. Jsou jí schopní ve svých tělech poutat velké množství, aniž by došlo k děsivým a nekontrolovatelným následkům, ovšem za cenu toho, že ji sami až na výjimky nedokážou používat. Démoni měli sloužit ke shromáždění uvolněného chaosu a jeho uzamčení na bezpečném místě, ale tak jako mnoho ambiciózních projektů starších bohů ani tento nedopadl podle původních předpokladů.

Aencyclopedia Lunatica, E6V

Nacházel jsem se ve zřídle nejhoršího městského zla, na radnici. Poslední dobou jsem tam byl pečený vařený a byl trochu problém se sem dostat nenápadně, ale musel jsem si něco vyřídit hned se třemi osobami, které ten zatracený, magií postavený obrovský barák ve stylu art deco zkříženého se staromódním, čistě kamenným brutalismem prakticky nikdy neopouštěly.

Poslední týden byl opravdu pekelný. Lítal jsem jako hadr na holi, protože jsem prostě musel. Na spánek čas nebyl, a pokud už jsem nějakou chvíli urval, dostal jsem akorát hromadu nočních můr. Začínalo to na mně být vidět. A to se na mě ještě těšila další zatracená stará čarodějnice.

Ještě před pár týdny jsem převážně jen seděl, chlatal a nic neřešil, i když drobné potíže mi přes hlavu přerůstat začínaly. Úplný archetyp starého vyhořelého detektiva, který už se stará jen o to, kde vzít na další flašku. A pak se to celé sesypalo s jednou krásnou neznámou v mém oblíbeném baru a začala jízda, která mě donutila začít zase jednat. Chvilí to vypadalo, že řešením bude jako obvykle lehce nepřiměřené brutální násilí, ale pak se to všechno zvrhlo naprosto strašným a překomplikovaným způsobem.

Nemluví ze mě jen moje vrozená arogance, když tvrdím, že se ve všech světech najde pouze minimum bytostí, které bych nedokázal zlikvidovat, pokud k tomu budu mít dostatečný důvod a příležitost. Problémy nastávají, když se do hry začnou dostávat takové faktory jako staří bohové, konspirace, politika, armády, invaze a možná blížící se apokalypsa hrozící zničit všechny světy.

Původně jsem se rozhodl uzavřít se starostkou našeho skvělého civilizovaného města dohodu, protože to vypadalo jako nejsnazší a pro všechny mé potíže určitě nepřekvapivější způsob, jak se vymotat ze všech hrozících politických intrik. Klasický kšeft: mé služby v lovecko-destrukčně-demoliční oblasti výměnou za ochranu, samozřejmě vše hezky tiše v utajení. Kdyby to prasklo a dostalo se na veřejnost, byla by to pochopitelně velká zábava, ale já se v tu chvíli soustřeďoval jen na skutečnost, že musím najít a zlikvidovat jednoho mizeru. V ideálním případě z něj i vymlátit, kdo přesně ho na mě poslal. Už jsem byl víceméně rozhodnutý, že pak zvednu kotvy a po pár desetiletích se konečně přesunu někam do jiného světa.

Jenže jsem pak zjistil nepříjemnou drobnost. Navzdory tomu, co mi tvrdili a co jsem bral po stovky let jako totální jistotu, můžu mít děti, a dokonce jsem nevědomky zplodil syna. Pořádného drsňáka, který mi dal slušně zabrat, než jsem ho entropickou bombou změnil na hroudu zmutovaného masa rozcákanou na ulici. Měl jsem z toho fakt dobrý pocit..., dokud se příliš pozdě neobjevila ta drobná informace, kdo to vlastně byl.

Když mě přešla prvotní paralýza, měl jsem jasno. Mám případ, který prostě musím vyřešit, a zase jednou fungovat jako vyšetřovatel, soudce, porota a popravčí.

Mohl bych sám sobě namlouvat, že jde i o záchranu světů, ochraňování nevinných a další věci, co mi kázaly mé přísahy. Ale kecal bych. Zase jednou mě ovládala touha po pomstě a nutila mě dělat věci, za které jsem se nesnášel. Jenže stejně jako kdysi – kdy to skončilo zničením nebe, uzamčením zbytků pekla a totální zkázou v normálních světech – jsem potřeboval pomoc, mnohem rozsáhlejší než mi mohla poskytnout moje šílená paní domácí a hrst žoldáků.

Nějak takhle jsem si to přehrával v hlavě ve snaze připravit se na setkání se starostkou, ale jen jsem se zase málem začal vařit ve vlastní šťávě. Dalo se čekat, že se mě Megan opět pokusí rozzuřit a vyprovokovat, jinak by netrvala na osobním setkání. Už mě znervózňovalo, jak se to stupňovalo. Musel jsem se uklidnit nějak jinak. I když moc času nezbyvalo, rozhodl jsem se pro trochu relaxace a zapadl do radniční kantýny.

Slovo kantýna naznačuje laciný bufet s rychlým občerstvením a většina klientely spadala mezi běžné úředníky makající na radnici. Ale pro případ, že by sem náhodou přece jen zabloudil někdo důležitější, bylo všechno načinčané a samozřejmě brutálně předražené. Zvlášť v poslední době. Původní plán dát si rychle jen jedno kafe a zákusek katastroficky selhal, když kousek dortu zmizel v mé tlamě, aniž bych si uvědomil, že ji otvírám. Zoufalá chuť na sladké zvítězila nad opatrností a promptně si objednala nášup. Nechuť k setkání se starostkou nadšeně souhlasila.

U nedalekého stolku seděl prototyp ouřady známý většině obyvatelstva jako hlavní náměstek, který nejen technicky vzato patřil mezi nejmocnější lidi města, ač se nehonosil žádnou politickou mocí či titulem. Dorazil chvíli po mně a dělil svou pozornost mezi misku jogurtu a nějaký papír.

Upírání vzteklých pohledů na něj a směsice obav a nadějí vůči macaté servírce, která za pultem krájela velkým nožem kousky dortu,

mě zaneprázdnily natolik, že jsem si do poslední chvíle nevšiml, jak se ke mně blíží nebezpečný městský predátor.

Nebylo to nijak překvapivé. Každý opravdový stalker, stopař, plížič, ať už použijete kterékoli jméno pro tuhle prastarou bazální duševní linii, měl v tomhle ohledu prostě talent, ať už ho využíval pro jakoukoli práci.

Že se blíží investigativní reportérka, jsem si uvědomil až ve chvíli, kdy si vedle mě sedla s otázkou: „Máš tu volno, Bý?“

Pokusil jsem se na ksichtu vyloudit výraz otrávené znučenosti a obrátil se k ní.

„Zjevně už ne.“

Veronika se na mě usmála, až to trochu zabořelo. Ani za to nemohla má obvyklá věčná nadřazenost, protože vedlejší efekt Vasilisina lektvaru podle všeho zase naběhl, prostě jen... vzpomínky. Vzpomínky na to, koho mi ta zatracená velekněžka staršího boha Kronikáře připomínala.

„Proč ses tak nenávistně díval na pana Goldsmitha? Snad se ti nepokusil zvednout daně?“

„Jak to víš?“ zasyčel jsem překvapeně.

Usmála se. „Je známý svou snahou zdanit každého, kdo má, aspoň jak jsem to z neověřených zdrojů slyšela, víc peněz než rozumu.“

„Vypadám snad jako někdo, kdo má víc peněz než rozumu?“

„S ohledem na to, kde sedíš a co ti právě nese servírka, ano.“

Servírka mi s úsměvem předložila božské dary, přičemž se mi pokusila předvést své vlastní přirozené, a pak se už méně přátelsky zeptala Veroniky, co si dá.

„Jen kávu, obyčejnou, děkuji.“

Servírka odkráčela řešit objednávku a houpala přitom zadkem, až jsem se na ni musel podezřívavě zadívat. Naděje, že se díky Veronice budu moct najít v klidu, se ukázala jako marná. Povzdychl jsem si a popadl kus dortu, abych si ho nacpal do huby. Na poslední chvíli jsem se zarazil a opatrně rozlepil dva kusy piškotu, jen tak pro jistotu, jestli tam není něco navíc. Nebylo, a tak jsem si tu sladkou dobrotu

šťastně vrazil do huby celou a začal žvýkat, což mi dávalo trochu času na vymyšlení, co budu dělat s novinářkou.

Ta si navíc všimla mého podezřívavého pohledu na zadnici servírky, chvíli sledovala houpající se pozadí a pak se na mě podívala s výrazem, který byl něco mezi pobavením a pečlivě skrývaným znechucením.

S plnou hubou jsem mohl tak akorát nechápavě pozvednout obočí.

„Co to mělo znamenat?“ zeptala se nakonec.

„Hmm?“ Spolkl jsem zbytky dortu, sebral do tlapy další, pro jistotu ho zkontroloval a zamířil s ním do tlamy.

„To, cos právě udělal. Skoro to vypadalo, jako bys hledal, co já vím, tajnou zprávu strčenou do dortu,“ řekla pobaveně. „Pokud tady provozuješ nějakou utajenou práci, není to moc prof...“

„Zkurvení amatéři,“ prohlásil jsem tak hlasitě, až sebou kolem procházející Fred Goldsmith škubl.

„Profesionální,“ dokončila podezřívavě Veronika.

„Potom co jsem se tady včera málem zadusil papírkem v čokoládovém věnečku, si radši dávám pozor.“

Servírka dorazila s Veroničiným kafem a usmála se na můj prázdný talíř.

„Mohu vám nabídnout ještě něco? Třeba... čokoládovou lasturku? Sama jsem je dneska dělala.“

S plnou hubou jsem zavrtěl hlavou i rukama, že všechno dobrý.

„Kdybyste si přál cokoli dalšího, stačí na mě mávnout,“ oznámila mi servírka.

Polkl jsem zbytečně předčasně a ujistil ji: „Už jen účet, prosím.“

„Dohromady?“

„Zvlášť,“ předběhla mě Veronika a opatrně se napila kávy.

Servírku to potěšilo, a tak se znovu odsunula zpátky za pult. Tentokrát při tom vlnila zadkem, až jsem z toho málem dostal mořskou nemoc.

„S tou lasturkou to byl poněkud... expresivní dvojsmysl,“ poznamenala Veronika. „Skoro to vypadá, že mám něco do společenské kroniky. Jsi zase docela populární.“

„Opovaž se,“ zasyčel jsem, pak jsem si povzdychl a napil se důkladně oslazené kávy. „Chceš něco, nebo je to jen náhoda?“

„Náhoda. Samozřejmě kdybys věděl o něčem zajímavém...“

Odfrl jsem si.

„Co třeba ty fámy, že se ve městě objevil nějaký bankovní lupič, který se už několikrát pokusil proniknout na ta nejlépe zabezpečená místa? A možná se mu to dokonce povedlo, i když nic nechybí.“

„Slyšel jsem nějaký fámy a brblání. Ti dva Vasilisini žoldáci o tom v poslední době nezavrou hubu.“

„Něco zajímavého?“

„Jen pár nadávek, co jsem neznal.“

Před dalším výsledkem mě zachránila servírka, která dorazila s krabičkou bonbonů a s účtem. Veroničina káva si vysloužila jen jednoduchý papírek, který novinářka promptně vyměnila za bankovku a pak překvapeně sledovala, jak se viditelně snažím odhodlat k tomu, abych otevřel krabičku, zatímco servírka nonšalantně odkráčela.

Podíval jsem se dovnitř, protočil oči v sloup a zase krabičku zavřel. Přejel jsem pohledem na Veroniku, pak na kolébající se zadek odcházející servírky a radši zavřel oči.

„To skoro vypadalo, jako by tam nebyla jen účtenka,“ usmála se Veronika. „Začínám si vážně připadat jako ve špatném špionážním filmu.“

Znovu jsem otevřel krabičku a zavrtěl hlavou. Na hromádce bonbonů ležela účtenka a složený kus papíru.

„Začínám chápat, co jsi říkal o těch... amatérech. Klidně se na to podívej, já...“

„Nechci,“ odsekl jsem.

„Proč ne? Podle lesku to vypadá jako polaroidová fotka. Třeba je to nějaká žhavá stopa...“

„Na mě až moc žhavá,“ zavrčel jsem a nestačil jsem zarazit hubu, než dodala další komentář. „Nestíhám řešit důležité věci. Tohle je zkurvenej vedlejšák a já na to prostě nemám čas. S tímhle se mrd...“

zdržovat nehodlám.“ Ale pak jsem neodolal, protože zvědavost byla prostě příliš velká, sáhl jsem na ten přeložený papír, otevřel ho a chvíli do něj zíral. Přece jen na něm bylo něco, co na chvíli upoutalo mou pozornost, byť to ve výsledku bylo přesně to, co jsem čekal. Znovu jsem tu fotku složil, vrátil ji zpátky a hodil k ní pár bankovek.

„Já sem snad budu muset přestat chodit,“ posteskl jsem si.

„Musím říct, že mě dost překvapuje, že sem vůbec chodíš, a zjevně často. Zmiňoval jsi něco o včerejšku. Co se stalo, že Bý, tak okázale opovrhující politikou, najednou...“

Zmlkla, když uviděla můj výraz.

„Kdyby mě tvůj šéf nezkoušel zatáhnout do svých intrik, mohl jsem v klidu sedět někde v hospodě,“ začal jsem rozohněně, ale pak jsem jen mávl rukou a donutil se ke klidu. „Ale to už je teď fuk. Kostky jsou vrženy, Einstein by se zhrozil, že jsou cinknutý, a tak dál.“

„Cože?“

„To neřeš, asi jsem pomíchal moc starejch citátů dohromady. Prostě toho mám až nad hlavu a na tohle rozhodně nemám čas.“

Nasadila výraz, který byl něco mezi pochybovačným a pobaveným. Zoufale jsem se snažil vymyslet, co jí říct, než zkusí prohlásit něco vtipného. A naneštěstí mám fakt problém dělat víc věcí najednou. Zamyslel jsem se natolik, až jsem povolil pevné sevření mé huby, která na ni vyštěkla už nějakou dobu chystané: „Klidně to vem za mě. Já tohle teď řešit nebudu.“

Chvíli jsme se na sebe dívali. Cesta zpátky nebyla, protože kostky a výzva byly vrženy.

Natáhla se a sevřela papír mezi prsty.

„Ještě teplý, rovnou z foťáku. Čerstvá horká stopa.“

„Jestli ji chceš, je tvoje.“

Rozevřela papír a chvíli se do něj dívala. Pobavený výraz se zachvěl a povolil. Vytřeštila oči.

„Co to je...“

„Tvoje čerstvá horká stopa.“

Nechápavě se mi zadívala do očí.

„Na světaznalou protřelou novinářku, zvláště takovou, která do mě štourala ohledně mé heterosexuality, bych čekal...“

„To je vagína?“

„Nikdy jsi žádnou neviděla?“ zeptal jsem se pobaveně.

„Z tohoto úhlu rozhodně ne.“

Vypětím všech sil se mi podařilo zavřít hubu, než ze mě vypadnou nějaké nejapné poznámky, a místo toho jsem se snažil bavit jejím zmateným výrazem.

„To je... její vagína?“ zeptala se opatrně a pohnula hlavou, aby naznačila servírku za pultem.

„Jsem si tím celkem jistě. Když se pozorně podíváš, tak si všimneš, že ty stíny jsou ve skutečnosti kousky dortů v tom chladáku, a jak jsi sama říkala, papír je ještě teplej, takže si před chvilkou vrazila foťák pod sukni...“

Složila fotku, vrátila ji do krabičky a na chvíli zavřela oči.

„Ty sis všiml... dortů?“

„Já mám ve svejch prioritách, co se tohotohle místa týče, naprosto jasno. Tak co, půjdeš po té žhavý stopě? Mimochodem, jak jsi frflala o mizerný špionážní práci, taky ses moc nepředvedla, protože si toho žhavá stopa všimla a teď se na tebe kouká pohledem...“

Veronika si nemohla pomoci a otočila se k servírce. Koutkem oka jsem sledoval jiskry, které přeskakují, ale využil jsem tu chvilku k tomu, abych se sehnul a bleskově sbalil papírek, na kterém jsem měl posledních pár minut položenou botu. Už mi bylo fakt nepohodlné, jak jsem musel mít nohu vytočenou.

Veronika se obrátila ke mně.

„Chceš říct, že... ti servírka posílá...“

„Málem jsem se zadusil lístkem s jejím telefonním číslem. Začíná mě děsit, jak moc je odhodlaná. Tak co, vezmeš to za mě?“

Odpovědí mi byl kyselý výraz.

„Asi to ani nezkoušej, podle toho, jak se na nás kouká, o trojku nestojí. Díky, možná mi teď už dá pokoj.“

Obrátila oči v sloup a povzdychla si, tak jsem okamžitě přitlačil: „Co sis myslela? Že tady čekám, až mi nějaký tajnej agent nebo rovnou jeden z městskejch nazgúlů pošle moták se jménem chlapa, co musí ještě dneska zmizet?“

„Dobrá, vyhráls.“ Ale pak, protože samozřejmě chtěla mít poslední slovo, se podívala přes rameno na servírku, přejela ji očima a zeptala se mě: „Proč nechceš?“

„Nemám nejmenší chuť...“, začal jsem našťavaně jen proto, aby mě přerušila: „Copak, zase jsi pomáhal někomu s terapií? Za kým jsi tady vůbec byl? A včera?“

Nadechl jsem se a chtěl něco odseknout. Faktem bylo, že jsem prostě na sex v tu chvíli neměl sebemenší chuť.

„Musel jsem si něco nepříjemného vyřešit. Strávil jsem tu pár hodin s Elizou. Možná jsi o ní někdy slyšela. Tak trochu tvoje kolegyňka, taky velekněžka staršího boha, co mě nesnáší a snaží se mě zničit, akorát jinýho a už bejvalá.“

Na přimhouřené oči a podezření jsem okamžitě zareagoval. „Ne, ne to, co si myslíš. Ale jsem prostě unavený a otrávený a jediná věc, na kterou teď mám chuť, po tom, co jsem se dobře nažral, je zalízt do postele a spát celou noc. Sám.“

„Aha, takže chudinka servírka má prostě blbé načasování.“

„Ne,“ odsekl jsem.

„Proč? Jen proto, že má v sobě trochu démonické krve?“

„To s tím... jak to víš?“ zamračil jsem se na ni. „Jak to víš? Já to z ní dokážu vycítit. Je nejspíš úplně čistá, jen má možná osminku démonické pokrevní linie, někde po prababičce, ale můj nos z ní prostě pořád cítí trochu pekelné síry. Jak to víš ty?“

Veronika se zamračila, na chvíli se podívala přes rameno na vztek-lou servírku a pak se obrátila ke mně. „Prostě to na ní vidím. Má trochu narudlou pleť. Dlouhé hubené prsty. Mírný předkus, špičatý nos. I když má nadváhu, prsa má opravdu hodně velká, boky širší, než čistě lidské ženské mívají. Účes má schválně trochu nemoderní, ale takový, aby maskovala spánky. Dost možná pod nimi má výrůstky

nebo stopy po odstranění rohů. Zbytečně rozevláté pohyby. Došlapuje specifickým způsobem, jako by měla deformované prsty na nohou. Všechno tohle dohromady mi říká, že má nejspíš aspoň trochu démonické krve. Osobně bych tipovala čtvrtinu. Nebo polovinu, a buď měla štěstí, nebo si zaplatila za částečnou proměnu.“

Zamyslel jsem se. Zavzpomínal jsem na pár demonic, které jsem měl tu smůlu či ve vzácnějších případech štěstí poznat, a na to, jak vypadaly.

„Hm. No jo, asi jo. To jsem si nikdy neuvědomil...“

„Já myslela, že soukromý detektiv by si...“

„Můj nos je spolehlivější.“

„Takže je to kvůli tomu? Bojíš se démonické...“

„Ne,“ přerušil jsem ji. „Nemám problém s démonama..., teda demonicema. Nebojím se kontaminace, ale...,“ zarazil jsem se, protože mě začalo svrbět temeno hlavy a začala se vracet ta zatracená noční můra. Zkurvená Ofélie. Zavřel jsem oči.

„Dobrá, kecal bych. V důsledku některých zážitků z minulosti mám problém se sexem, když cítím pekelnou síru.“ Jako obvykle jsem se zavřenýma očima vnímal okolí nosem mnohem intenzivněji, včetně toho slabého závanu pekelné síry. „Skoro by se dalo říct, že z toho mám úplnej posttraumatickej syndrom, ale i bez toho bych do ní prostě nešel, mimo jiný proto, že jsem trochu podezřívavej vůči cizím ženskej, co se na mě z ničeho nic snaží vrhnout.“ Pach pekelné síry zesílil.

„Píšu si. Posílat ti intimní fotky tě spíš odstraší.“

Otevřel jsem oči, abych se na ni vesele ušklíbl, ale místo toho jsem ji popadl za rameno a strhl na sebe.

Znenadání překvapit někoho, kdo má aspoň nějaký trénink a reflexy, může být nebezpečné. Reflexy naskočí a bez přemýšlení se snaží napáchat co nejvíce škody.

Veronika sice byla drobná a v jakémkoli silovém střetu by neměla nejmenší šanci, ale i tak mě stačila bolestivě praštit nejdřív do tlakového bodu mezi prsty a pak mi málem nehtem vypíchla oko, zatímco já

se zoufale snažil hromadnou kolizi nás dvou, stolku, židliček a zbytků svačiny usměrnit tak, abych měl nějakou šanci neutralizovat hrozbu.

První seknutí velkým nožem, na kterém byly ještě stále zbytky sladké polevy, Veroniku jen těsně minulo. Druhý sek šel úplně mimo, protože už jsme se váleli na zemi. Odstrčil jsem Veroniku stranou a pokusil se přetočit, ale rozzuřená servírka pokračovala kupředu s odhodláním beranidla, stůl nestůl.

Do drčky mě praštila krabička s účtenkou, otevřela se a ta zatracená fotka mi přistála rovnou na ksichtu. Přetočil jsem se stranou a pokusil se servírce podrazit nohy, ale akorát jsem se překulil přesně tak, že se mi nad hlavou na chvíli objevil i originál.

„Můj!“ zasyčela servírka a skočila po Veronice, která skončila u dalšího stolku v klubku s jeho zděšeným osazenstvem.

Popadl jsem kolem letící kotník a škulbl, až to zapraskalo. Místo aby s dortovým nožem doletěla k Veronice, s děsivou rychlostí zamířila zpátky, zadnicí přímo na mě. Dopadla mi na břicho s dostatečnou energií, aby vyrazila dech.

Pohled, který mi věnovala, byl dost děsivý. Zabral jsem možná větší silou, než bylo potřeba, a odhodil ji od sebe, čímž jsem srovnal se zemí další stolek, naštěstí už bez osazenstva.

Rychle jsem se vyškrábal na nohy a zoufale přemýšlel, jak celou situaci uklidnit, protože v kantýně pochopitelně nastala panika a dovnitř naběhlo několik chlapů v brněných starostovské gardy se spoustou řevu a mácháním zbraněmi.

Udělal jsem krok stranou, abych stál mezi vstávající servírkou a Veronikou, která se s nechápavým výrazem snažila ustupovat někam do bezpečí.

„Můj! Jsi jen můj!“ oznámila mi servírka své úmysly a pokusila se kolem mě proběhnout, ale chytil jsem ji za ruku s nožem a shodil znovu na zem.

Stačilo pár sekund a skončilo to jinak, ale než jsem mohl pokračovat ve své snaze o deeskalaci situace, dostal jsem pořádnou ránu obuškem a sesypalo se na mě pár gardistů.

Není radno překvapit znenadání někoho, kdo má slušné reflexy. Pokus o opatrnou sebeobranu způsobil, že se jich na mě nasypalo víc. Přestal jsem se bránit, jakmile jsem si uvědomil, co se děje, ale bylo trochu pozdě.

Servírka změnila cíl, když už ne bojový pokřik, a zaútočila na gardisty.

Nůž na dorty není ideální zbraň pro boj s obrněnci, ale zjevně se snažila. Jelikož jsem ležel přiražený k zemi, neviděl jsem, jak přesně se to stalo. Někdo zpanikařil a vystřelil. Ať už náhodou, nebo úmyslně, zasáhl rozzuřenou servírku trhovou kulkou do krku.

Dopadla přímo přede mě, zacákala mě krví a z posledních zbytků sil pohnula aspoň rty, aby mi připomněla, čím jsem. Pak vypustila duši a já akorát zmateně koukal na jmenovku, kterou měla připnutou na pravém řadru. Předtím jsem tu jmenovku úmyslně ignoroval, ale teď už to bylo jedno. Dafné. Zatracená pomatená Dafné.

Když už nic, aspoň to byla dobrá záminka, proč mě gardisti mohli odtáhnout ke starostce. Aniž by zvedla hlavu od nějakých papírů, suše mi oznámila: „Máte zpoždění, pane Rosenoile.“ Pak se na mě konečně podívala a přimhouřila oči. „A vypadáte příšerně,“ dodala s úsměvem, jako by jí to dělalo radost. „Nemluvím o znečištění nebo o vašem celkovém fyzickém stavu. Ten se naopak v poslední době viditelně zlepšil. Nejspíš pod tím zakrváceným kabátem vypadáte skoro jako za starých slavných časů své policejní služby, velká svalnatá chlupatá mašina na zabíjení. Ale vypadáte... unavený. Skoro jako byste celou noc nespali. Nebo možná několik nocí po sobě.“

„Vyspím se, až budu mít čas,“ odsekl jsem. „Pořád po mně někdo něco chce, i když mám spoustu práce a pár osobních věcí, který nepočkají.“

„Ano, všichni máme spoustu práce. Ten incident v kantýně, chcete mi k tomu něco říct?“

„Není co,“ zavrčel jsem nešťastně. „Já tu bláznivou servírku nezastřelil.“

„Takže podle vás jí prostě opravdu jen přeskočilo, popadl ji záchvat žárlivosti, protože jste ji ignoroval, a začala nesrozumitelně ječet a útočit nožem? Nic jiného, zvláštního, speciálního?“

Když jsem zavrtěl hlavou, pokračovala: „Nemohlo to mít třeba spojitost s tou konkrétní ženou, se kterou jste se sešel? S jistou Veronikou Norportskou? Jedním z posledních známých hlasů Kronikáře ve městě po nedávné vlně násilí?“

Zarazil jsem se a zamyslel se.

„To by... nedávalo moc smysl. Celý to nedává smysl.“

„Proč jste se s ní vůbec sešel zrovna tady? Snažíte se mi kout pikle přímo pod střechou, pane Rosenoile?“

„Náhodný setkání. Teda... aspoň ona to tvrdila,“ dodal jsem neochotně. „Neměli jsme čas prohodit víc než pár slov.“

„Jen pár slov. Pane Rosenoile, zatím jsem vás nenachytala, že byste mi přímo lhal, ale všimla jsem si, že překvapivě dovedně dokážete něco zamlčet nebo mě nechat, ať si udělám mylný závěr sama, ale už mě neopravíte. Začínám mít opravdu dlouhý seznam věcí, o kterých od vás dřív nebo později budu chtít slyšet víc než pár slov. Vaše dohoda s Kronikářem. Tvrdil jste mi, že jde jen o jeden příběh, který mu máte každý rok dodat. Do těch pulpových blábolů. Ale to není všechno, že ne? Co výměnou dělá on pro vás? Proč byste zrovna vy byl ochotný s ním uzavřít dohodu? Co mu dlužíte?“

„Nic mu nedlužím. Něco mi hlídá. Nic dalšího neřeknu, není to nijak relevantní. Osobní záležitost.“

„Něco. To musí být něco opravdu... speciálního. Tím spíš, že jste si vybral jako hlídače zrovna jeho. Copak to je, pane Rosenoile? Nějaký poklad? Mocný artefakt? Zdroj vaší moci?“

Chvilí jsme si navzájem zírali do očí, ale nakonec ustoupila.

„Dobrá. Mám jen jednu otázku. Co se stane, pokud se někdo z vás rozhodne tu dohodu ukončit? Co se pak stane s tou záhadnou věcí?“

„Budu se o to muset postarat sám.“

„Což, předpokládám, by znamenalo, že opustíte město?“

Neochotně jsem přikývl.

„Takže teď, když jste začal být aspoň trochu užitečný, Kronikáři stačí skončit vaši dohodu a vy se sbalíte a vypadnete?“

„Fakt pochybuju, že by to chtěl. Ne teď, když jsem... aspoň trochu užitečný, místo abych se jen flákal a chlastal.“

„Dobrá, tohle prozatím odložíme,“ zamračila se na mě. „K věci. Máte pro mě něco? Jelikož jsem neobdržela žádné hlášení o následcích vašeho obvyklého modus operandi, tedy vyhrožování maximální brutalitou podezřelým a následné aplikace řečené brutality, vypadá to, že se flákáte a chlastáte.“

„Pracuju na tom. Říkal jsem, že nefunguju dobře, když toho mám dělat víc najednou. Každou chvíli sem musím naklusat, místo abych mohl dál čmukat a hledat, a dostanu další blbej úkol. Předpokládám, že přesně proto jsem teď tady. Tak co je to tentokrát, co má najednou hroznou prioritu?“

„Překvapivě se od včerejška nic hrozného nestalo. Snad jediné ty fámy o bankovních lupičích...“

Vybuchl jsem. „To už mám honit i blbý zloděje? Proč rovnou nerozpustíš policii i tajný služby a nehodíš mi to na krk všechno?“

„Lákavá myšlenka. Zvlášť s ohledem na to, že jsem se stále nerozhodla, co s vámi budu dělat do budoucna.“

Ten nápad, že udělám něco nečekaného a nevypočitatelného, prostě moc nevycházel. Když mi bylo jasné, že se fakt budu muset zaplést do městské politiky, rozhodl jsem se, že nemá smysl volit menší zlo, a po prvním krůčku po nakloněné rovině jsem se začal kutálet až na samotné dno.

„Já svou část dohody dodržuju. Dělá, co můžu, přestože mi někteří lidi házej klacky pod nohy, posílaj mě po všech čertech, snažej se mě vyprovokovat a zkoušej, co všechno si můžou dovolit, než mi prasknou nervy.“

„Myslíte si, že to dělám jen pro svou zábavu, pane...“

„Samozřejmě!“ vyštěkl jsem na ni, až sebou její gardisti škubli. „Možná si říkáš, že mě jen zkoušíš, testuješ, jak moc se na mě můžeš

spolehnout, ale ve skutečnosti se jen oddáváš tý svý největší slabině, na kterou jsi tolikrát v historii dojel. V minulosti jsem zkoušel logický argumenty a nejspíš jsem nebyl jedinej, ale ty si prostě musíš kopnout. Fajn, čas pro můj obvyklej modus operandi. Výhrůžky maximální brutalitou. Pokud toho nenecháš, pokud do mě zase budeš šťourat, trousit poznámky o odporných příšerách, hledat místo, kde se zlomím..., tak se zlomím a nastane pořádněj tanec.“

A pro začátek tě donutím sežrat tu reklamu na lež, pomyslel jsem si s pohledem na ten zatracený obraz Briana Zlodrtě a okamžik vzniku Aliance. Nebo jsem to možná řekl nahlas, sám nevím, protože jsem se v tu chvíli zase jednou ponořil příliš hluboko do vzpomínek.

Po stovkách let jsem dělal to, pro co jsem byl zrozen. Nebo spíše to, co jsem kdysi dávno považoval za důvod své existence.

Měl jsem být ten, kdo povede vojska kupředu. Ten, kdo v čele armády rozdrtí zlo. Když jsem zkrřížil meče a začal na sebe navazovat magii, všechny pochyby a nejistoty najednou zmizely. Cítil jsem se, jako bych byl o tisíc let mladší. Zaplála kolem mě modrá a stříbrná a štít mě chránil před palbou právníků za cenu pomalu umírajících čarodějů, které jsem považoval za své přátele. Místo abych myslel na jejich oběť, říkal jsem si, co by si o mně asi v tu chvíli myslela ona. Byla by na mě pyšná, že znovu, po tisíci letech, nesu její barvy a drtím zlo na ochranu dobra, nebo by se zhrozila, kdyby viděla, co se ze mě stalo a co jsem všechno dopustil?

Běžel jsem a skákal kupředu, jen nejasně si uvědomoval randál za mnou, který snad znamenal, že gambit vyšel a na zteč vyrazila větší část shromážděných armád, nejen těch pár jednotek, se kterými jsme byli domluvení. Do mého štítu bušila kulometná palba a občasné exploze granátů, ale stále držel, až do chvíle, kdy jsem si ho konečně troufl pustit s nadějí, že tím snad zachráním život nebo zdravý rozum aspoň několika čarodějů, kteří ho kolem mě udržovali. Silná exploze prorvala opevnění, já pronikl dovnitř a začal sekat a bodat a rvát.

Právníci jako jednotlivci byli naprosto pitomí, ale zároveň taky neskutečně odolní. Dokud neskončili na kusy, pořád se snažili poslouchat

své rozkazy. Prvních pár jsem zdolal snadno, protože se stále nedokázali přepnout z příkázaného režimu držet hradby a střilet, ale pak se pomalu začali adaptovat na změnu. Nepomohlo jim to, protože jsem byl ve svém živlu. Žil jsem jen pro boj a ničení zla a na nic jiného nemyslel.

Dokud proti mně nevyrazil právník, jehož proměna ještě nebyla dokončená. Normálně všichni vypadali skoro stejně, nevýrazné, naprosto tuctové obličej, skoro stejná stavba těla, ale tenhle měl tvář možná třináctiletého děcka a oblek na něm visel.

Rozčtvrtil jsem ho dvěma seky a na chvíli se zarazil. Cítil jsem, jak pod proděravělou zbrojí krvácím. Uvědomil jsem si, jak moc jsem v tu chvíli limitovaný a oslabený jen kvůli tomu, že jsem musel hrát tuhle blbou šarádu. Soustředil jsem se a spálil další minci. Jeden z důvodů zdržení byla nutnost získat jich dost na to, abych měl nějakou šanci, a udělal jsem kvůli tomu pár nepěkných věcí.

Nebyla by na mě pyšná. Opovrhovala by mnou a pokusila by se mě zničit, pomyslel jsem si, ale pokračoval jsem v boji, dokud jsem nedokázal otevřít bránu, aby mě mohli následovat další vojáci.

Boj jsem začínal s šesti mincemi zkázy, maximem, co jsem si troufl mít u sebe najednou. Skončil jsem ho s jednou, zkrvavený, unavený, plný studu a opovržení vůči sobě samému. Všechno mohlo být jinak, kdybych jednal dřív. Kdybych Alze zarazil ve chvíli, kdy mu začalo přeskakovat. Zpětně jsem si až moc dobře uvědomoval, jak dlouho tahle celá situace vznikala. A stejně tak jsem se nenáviděl za to, že jsem nedokázal vymyslet lepší nebo rychlejší způsob. Stačil by pouze jeden jediný den a možná bychom z města zachránili víc než jen posledních pár stovek ubožáků.

Davidovy predikce ztrát v případě rozumného koordinovaného útoku byly nepřijatelně vysoké, ale ta chaotická neřízená zteč stála pochopitelně mnohem víc krve.

A pak jsem stál na hradbách, unavený, zkrvavený a zhnusený, a mál na nadšeně skandující vojáky nově zrozené Aliance, protože jsem prostě musel. Byl jsem přece ten zasraný symbol, katalyzátor, pradávný hrdina, který všechny sjednotí a dá jim naději.

Když ke mně přistoupil starý mnich historie, používaný Kronikářem jako má hlavní spojka, čekal jsem nějakou novou děšivou informací o tom, co se zase posralo.

Ale místo toho jsem se dočkal pochvaly.

„To bylo naprosto úžasné, Briane. Tak silný příběh...“

Dál se nedostal, protože jsem mu zlomil čelist a udělal bych mu něco mnohem horšího, kdybych nebyl zbabělec a nebál se. Nebyl jsem si jistý, co by se stalo, kdybych se pokusil pohltit duši nejen jeho avatára, ale i samotného Kronikáře.

Byl jsem v tu chvíli přesvědčený, že celý ten průser musí být jeho vina, že se to všechno stalo jen kvůli jeho intrikám a snaze získat ty nejlepší příběhy.

Už uběhlo pár dní, co jsem měl jeden z těch otravných flashbacků, ale skoro bych jim dal přednost před tím, co vyváděla moje paměť, když jsem spal. Z rozjímání mě probralo cinknutí. Obrátil jsem hlavu zpátky k Megan, která si právě nalévala skleničku... a nalila i do druhé. Přistrčila ji po stole ke mně a zamyšleně řekla: „Megan, tvoje největší slabina je ta nezvladatelná chuť kopnout si do poražených. Musíš se naučit, jak zvítězit s grácií a své dřívější nepřátele dostat na svou stranu. Musíš se naučit, jak s nimi spolupracovat, jak jim předat svou vizi. Když se dokážeš povznést, můžeš dosáhnout velikosti. Přijmi zodpovědnost, potlač své slabiny a využij svou moc, své schopnosti pro dobro všech světů. Prosím... pomoz mi zabránit naprosté zkáze!“

Chvilí jsem na ni zíral a pak jsem popadl skleničku.

„To mi kdysi řekl Brian Zlodrt.“

„A zjevně to nepomohlo.“

„Pomohlo, ale v poslední době mám tendence na to zapomínat, zvláště když vidím vás,“ zavřela, ale pak se ovládla. „Přijmi zodpovědnost, potlač své slabiny. Měla bych se toho držet a zachovávat si profesionalitu bez ohledu na to, jak moc mě iritujete.“

„To by bylo fajn.“

„A co vy? Přijmete zodpovědnost, potlačíte své slabiny a využijete svou moc pro dobro všech světů, především Norportu?“

„Něco v tom smyslu jsem přísahal. Několikrát.“

„Dobrá.“ Sebrala ze stolu jeden z papírů a zadívala se do něj. „Démonické průniky z pekla. Máte k tomu něco nového?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Nic? Žádné poznámky ke složce, kterou jsem vám předala?“

„Aktuální stav v pekle? Plus minus to sedí s tím, co vím.“

„Jediná stopa, kterou máme, je princezna Ofélie, která už jednou dokázala mentálně proniknout do Norportu a, vašimi slovy, jste ji zase jednou vypráskal zpátky do pekla. Podle všeho se vrátila.“

„Jo, nejspíš jí zas nějaký neopatrný idiot pomohl..., ale do hajzlu. Nesrozumitelný ječení...“

Na tázavý pohled jsem dodal: „Nesrozumitelný ječení tý poblázněné servírky.“

Starostka se otočila k nejbližšímu gardistovi a znovu mi tím připomněla některé mé vlastní otázky, jako proč jim tak dokonale věřila a proč jsem měl tendenci úplně zapomínat, že s námi v kanceláři jsou.

„Nesrozumitelné, má paní. Podle hlášení to znělo jako nějaké podivné zaklínadlo, foneticky...“

„*Sinydyby moi. Debony moi, moi*,“ zavrčel jsem, úmyslně s běžným přízvukem. Tedy běžným před víc jak tisícem let.

Megan se ke mně okamžitě obrátila. „Můj, jen můj?“

„S akádskou výslovností. Původní démonický dialekt. Jsem idiot, vůbec jsem si neuvědomil, že to neřve normálním jazykem. To fakt nedává smysl, ale asi jsem se pletl, když jsem si myslel, že byla jen normálně pomatená.“

Ponořil jsem se do krátkodobé paměti, ale nebyl jsem z ní schopený vyhrabat nic dalšího.

„Pane Rosenoile? Vypadá to, že zase usínáte, zatímco já čekám na vysvětlení.“

„Fakt to nedává smysl. Nebyla posedlá, toho bych si určitě všiml. Ale proč by jinak mluvila takhle? Navíc říkala tohle?“ Protřel jsem si

oči prsty a znovu si uvědomil, jak strašně se mi chce spát. „Musíme zkontrolovat, s kým se stýkala, jestli se v poslední době nedostala do nějakého kultu... Kdo ji vůbec řeší, oficiálně? Kdo to bude prošetřovat?“

„Předpokládala jsem, že vy, pane Rosenoile. Oficiálně je to zatím nehoda. Policie dostala hlášení, ale... s upozorněním, že se o to nemá moc starat.“

„Na tohle nemám čas,“ záúpěl jsem.

„Vysvětlení, pane Rosenoile? Už jsem si udělala nějaké závěry, ale ty ve mně vyvolávají jen další otázky, zvláště s ohledem na vaše hlášení ohledně Ofélie, jak to z minulosti, tak aktuální.“

„Však to tam je. Ofélie se převážně spoléhá na mentální ovládání a svádění. Je přesvědčená, že je pro každého naprosto neodolatelná, a fakt nelibě nese, když ji někdo pošle do hajzlu. *Sinydyby moi. Debony moi, moi*, to přesně na mě řvala, s úplně stejnou intonací, než se mi ji podařilo poslat zpátky do prdele. Teda do pekla.“

„Když už jsme probírali mé slabiny, pane Rosenoile, dovolím si upozornit na jednu vaši.“

Zamračil jsem se na ni.

„Vždycky jste měl tendenci myslet si, že se všechno točí kolem vás.“

Spolkl jsem první odpověď, kterou mi podstrčila moje primární duševní linie. „A to má znamenat co?“

„Že byste měl zvážit i alternativní možnosti, nejenže se peklo snaží proniknout do Norportu, aby se pomstilo vám.“

S ohledem na to, co si o mně myslely drobné zbytky pekelné šlechty včetně vládnoucího triumvirátu knížat, by to dávalo mnohem větší smysl než cokoli jiného, co mě napadalo. Samozřejmě to nevysvětlovalo mnohem důležitější věc, a to, jak to asi dělali. Od chvíle, kdy jsem je nechal hnít v troskách pekla, dokázali proniknout ven jen v hrstce omezených případů a pouze na kratičkou dobu, nebo jako u Ofélie prostřednictvím posednutí nějakého neopatrného idiota. To pak chvíli dělali potíže, než fyzické tělo jejich nositele někdo upálil.

„Zvážím to. Ale tu servírku budu muset stejně zkontrolovat, jakmile si na to najdu čas.“

„Dobrá. Druhá záležitost. Vraždomat. Slíbil jste mi jeho hlavu. Jeho nazgúlskou róbu. Naznačoval jste, že máte dobré stopy.“

„Identifikoval jsem několik jejich buněk...“

„Což ničemu nepomůže, pokud nebudeme mít hlavu hydry.“

„A to je taky důvod, proč ještě existují! Ech. Potřebuju si ještě pár věcí ověřit, ale máme teď s Fredem celkem slušný odhad toho, kde jsou jejich peníze...“

„To je... zajímavá informace, pane Rosenoile. Překvapuje mě trochu, jak dobře s ním vycházíte, nebo přesněji, kolik nečekané aktivity jste z něj vymáčkli.“

„Fred Goldsmith je v některých ohledech génius. V jiných dost blbec a hlavně je fyzicky zbabělec. Stačilo v něm vzbudit dojem, že mu urvu hlavu, pokud mi nepomůže, a snaží se, co to jde. Ale svého dalšího daňového přiznání se děším.“

„Pan náměstek je geniální, ale práce s ním je někdy... obtížná. Možná plýtvám vaším talentem na pobíhání po temných uličkách, místo abych vás začala používat jako osobního asistenta a spojku s nespolupracující byrokracií.“

„Opovaž se. Myslím to vážně. Jsem ochotnej dělat kdeco, ale dvorního vymahače už fakt ne. Už nikdy.“

Zamračila se na mě, ale rozhodla se to dál nerozebírat.

„Dobrá, kde jsou tedy jejich peníze?“

„Musím ještě něco ověřit a bude lepší, když to všechno vysype pan skvělej náměstek, ale zdá se, že velkou část peněz nahamouněnejch Vraždomatem za poslední roky kontroluje jedna jediná osoba. Potěšilo mě to, protože to zvyšuje šanci, že se dočkám své slíbený odměny. Podílu na těch penězích.“

„A kdo má být ta osoba?“

„Ředitelka investičního fondu Strategiekej rozvoj Norportu,“ ušklíbl jsem se na ni a chvíli si vychutnával její výraz. „Jo, Vraždomat zjevně věří na výhodný investice v bažinách. Fred odhaduje, že

nejmín polovina zisků Vraždomatu visí v termínovanejch strategických fondcích, který má pod kontrolou jistá osoba sedící naproti mně. Nebo lidi, který ta jistá osoba ovládá.“

„To je... poněkud překvapivé. Dává to jisté možnosti, pokud mi to můžete dokázat. Ale stále je to k ničemu bez hlavy samotného Vraždomata. Říkal jste, že máte odůvodněné podezření.“

„A kdybych měl rvát hlavy lidem jen na základě podezření, tak populace Norportu dost poklesne, především ve vyšších společenských vrstvách. Druhej požadavek byla Vraždomatova nazgúlská róba a o tý vím naprosto totálně kulový. Ta hlava je předpokládám myšleno doslova. Urvaná, zakrvácená hlava.“

„Myslela jsem, že jsem to řekla jasně. Ano. Jediná další varianta, která připadá v úvahu, je použití vašich speciálních schopností...“

Škulb jsem sebou.

„Ale naznačoval jste, že ne všechny legendy o požíračích jsou pravdivé. Živý zajatý Vraždomat by dával jisté možnosti, ale nechci to riskovat. Ne ve chvíli, kdy jsem si jistá, že s ním spolupracují někteří radní, možná i zakladatelé a téměř určitě i někteří další nazgúlové.“

Otevřel jsem hubu, abych jí znovu řekl, co si myslím o tom šílenství s neznámými maskovanými osobami, které mají ve městě volnou ruku, ale pak jsem ji radši zase zavřel. Nemělo to smysl.

„Potřebuju si ověřit ještě pár věcí,“ řekl jsem místo toho. „Až si budu jistej, přijdu se jménem a zeptám se, jestli ho mám fakt oddělat.“

Zamračila se. „Znovu naznačujete, že je to někdo zapojený do mocenské struktury města.“

„A i když mě osobně Vraždomat a jeho opice příšerně nasraly, nejsem si aktuálně jistej, jestli jeho likvidace nenapáchá ve městě ještě větší bordel,“ přiznal jsem se neochotně.

„Dříve jste se tvářil značně krvežíznivě.“

„To bylo předtím, než mě někdo donutil přechíst všechny ty zatracený strategický analýzy situace města a okolních světů.“

„Ke kterým jste mi příslibil sepsat svůj vlastní názor a návrhy.“

„Říkal jsem, že nejsem žádný analytik. Takhle prostě nefunguju, ale i já z toho vidím, jak blbě to pro celý město vypadá. Potřebuju armádu, potřebuju aktivní agenty v okolních světech, potřebuju něco dělat. Potřebuju někoho, kdo tomu bude šéfovat, kdo to bude plánovat a organizovat. A to fakt není práce pro mě.“

Otočila hlavu k tomu zatracenému obrazu s uměleckou představou legendárního hrdiny.

„Ano. Mnohem víc by se nám hodil nějaký opravdový vojenský génius. Jako třeba Brian Zlodrt.“

„Zlodrt nebyl žádný génius,“ zavrčel jsem dřív, než jsem se stačil zastavit.

Okamžitě se ke mně otočila a zamhouřila oči.

„Nebyl? Minulý čas? Myslím, že jste mi právě odpověděl na další otázku, kterou jsem se konečně odhodlala vám položit, i když se bojím odpovědi, pane Rosenoile.“

„Tak to nedělej...“

„Tenkrát na tom bitevním poli, v tom brnění... To jste byl vy, že ano? Nejenže jste tu scénu připravil, ale byl jste to vy, kdo vtrhl na summit a zahájil útok. Brian Medojed, navlečený do staré paladinské zbroje, nejspíš značně očarované a maskované.“

Zavřel jsem oči. Moment, kterého jsem se děsil, byl tady.

„Ano.“

„A nejenom tehdy. Nesloužil jste jen jako jeho kurýr, neudělal jste jen občas něco, co se mu pak připsalo. Vždycky jste to byl vy.“

Otevřel jsem oči.

„Jo. Včetně toho případu, kdy se mě jistá zakládající členka Aliance pokusila svést. Vždycky jsem to byl já, kdo běhal v brnění a vřískal starý slogany, jen přeložený do moderní řeči, a rozbíjel hlavy. Ve skutečnosti jsem si myslel, že o tom podfuku víš. Když jsem za tebou přišel a nabídl ti dohodu, počítal jsem s tím, že ti o tom budu muset říct. Jen mě nenapadlo, že zrovna ty jsi sežrala celou tu legendu i s navijákem. Nejen sežrala, začala sis ji idealizovat ještě víc. Zděsilo mě to, a tak jsem radši držel hubu.“

„A tak umírají sny a naděje, za hlasitého vrčení staré přišery,“ prohlásila nakonec trpce. „Co ty plány? Strategie, vaše proslovy... To byla čím práce? Kronikářova?“ zasyčela vztekle.

„Bylo nás víc. Kronikář nám dodával informace a samozřejmě vším zkoušel manipulovat. A ve skutečnosti to nebylo zas tak komplikovaný, bylo jen potřeba donutit vás, abyste se přestali mydlit mezi sebou a spojili se.“

„A dopisy?“

„Bylo jednodušší prostě předat papír s heslem než zbytečně riskovat,“ pokrčil jsem ramený. „Domluvili jsme se, já to napsal a pak jsem to buď já, nebo jinej posel předal.“

„Vy jste to napsal. Všechny?“

Upírala na mě opravdu intenzivní pohled, jako by na mé odpovědi neskutečně záleželo.

„O kterém konkrétním se teď bavíme?“ zeptal jsem se podezřívavě.

Nečekaně se usmála. „Konečně některé věci začínají dávat smysl.“

„Jaký dopisy?!“

„Povězte mi, pane Rosenoile, četl jste někdy originální zakladatelskou úmluvu? Tu původní, sepsanou ještě předtím, než jsme se přesunuli do Norportu?“

„Jak bych se k ní asi dostal?“ vyštěkl jsem. „I kdyby mě zajímala,“ dodal jsem vztekle. „Jaký dopisy? Co v nich bylo?“

Na tváři se jí objevil široký úsměv.

„To vám prozatím neřeknu. Klidně si myslíte, že si znovu dopřávám té své slabosti. Teď zmizte. Zítra odpoledne ve tři hodiny, pokud vám nepředám jiný pokyn, se dostavíte osobně.“

„Je to fakt nutný? Docházej mi výmluvy, proč sem furt lezu.“

„To bude jedna z věcí, kterou musíme vyřešit. Buďte tady, je to důležité.“

Z radnice jsem vypadl s hodně smíšenými pocity a papírkem v kapse, který snad pomůže vyřešit některé záhady.

Vasilisa a její – v poslední době moji, protože já je všechny platil – kapesní zoldáci na mě netrpělivě čekali. Měl jsem už docela zpoždění a čas běžel.

„Stalo se něco?“ zamračila se na mě Vasilisa.

„Nic důležitýho, jen drobný komplikace. Ženský prostě vždycky všechno zkomplikujou,“ zavrčel jsem.

Mořen pokýval hlavou a souhlasně něco zabručel, za což obdržel ostrou facku od Janičky a půlku vzteklého pohledu Vasilisy. Druhá půlka pochopitelně směřovala na mě.

Kyselým výrazem jsem jí naznačil, že se radši nemá ptát. Vytáhl jsem z kapsy zmačkaný lístek a podal ho Mořenovi. Naštěstí to bylo jméno, které jsme očekávali, takže by snad všechno mělo proběhnout bez problémů.

„Cíl dvě. Myslíš, že to zvládne?“

Vztekle se na mě zamračila. „Zvládne,“ odsekla a pohladila si vyboulenu na břicho.

„Neříkej mi, že tam půjdeš takhle.“

Obrátila oči v sloup. „Samozřejmě že ne, bude v kabelce, ale chudáček...“

Zarazil jsem ji zvednutou dlaní. „Budu vám oběma věřit. Necháám to na vás, i když se mi nechce, ale slíbilas mi, že to půjde. Že to bude fungovat.“

„Nemusíš se starat. Co slíbím, to udělám!“

„Slíbilas mi ještě něco,“ připomněl jsem jí opatrně.

„Mám to hotový. Pak to vyzkoušíme.“

„Jsem totálně na dně. Na chvíli jsem usnul na radnici a málem z toho byl průser. Dneska v noci to bude důležitý. Musím na to být připravený a v pohodě. Potřebuju se vyspat, aspoň pár hodin.“

Vycenila na mě zuby, jako by se mi chystala vztekle vynadat, ale pak si povzdychla. „Bylo by fakt lepší, kdybychom to celé odsunuli, Bý. Minimálně bych měla dávat pozor, jestli...“

„Musíme to udělat dneska. A potřebuju se na to vyspat.“

„Fungovalo by to líp, kdybys byl ochotný říct mi, co přesně...“

„Já opravdu nevím, Vasiliso. Řekl jsem ti všechno, co jsem mohl a co si pamatuju.“

Což nebyla tak úplně pravda a okamžitě mě kvůli tomu začala svrbět hlava. Ale některé věci a podezření ohledně těch nočních můr, ze kterých se mi hrůzou stahovala prdel, jsem si prostě musel nechat pro sebe.

Vytáhla ze zásuvky chuchvalec nejrůznějších věcí značně podezřelého původu a hodila ho po mně.

„Možná bude lepší, když to začneš nosit furt,“ zabručela. „Obnovila jsem ti kruh a dobila ho, dej si pozor, ať ho nepřerušíš.“

„Díky. Tak hodně štěstí. Já si jdu zdřímnout.“

Zatímco se ta podivná čtveřice vydávala provést poslední přípravou práci na dnešní noc, já zamířil k sobě do nory.

Pečlivě jsem zkontroloval ochranný kruh uprostřed kanceláře. Pak jsem vzal ten chuchvalec listí, chlupů, peří a kdovíčeho ještě a opatrně si ho nasadil kolem krku. Chvilí jsem neohrabaně manipuloval sponkou, než se mi lapač snů podařilo uzavřít. Narval jsem si ho pod límec košile a pak jsem se rozvalil na připravenou matraci uprostřed kruhu, tak jak jsem byl, stále oblečený a s kloboukem na hlavě.

Původně jsem chtěl ještě zkusit napnout smysly a ujistit se, že poutací kruh i lapač fungují, ale jakmile jsem se ocitl v horizontální poloze, odpadl jsem a propadl se do dalšího otravného snu.

HROBKA ENTROPIE

Metasvět zvaný Křižovatky patřil mezi nejambicióznější projekty starších bohů. Měl propojovat naprosto všechny známé světy, podle některých zdrojů dokonce sám růst a navazovat nově objevené a vzniklé, a sloužit k rychlé přepravě mezi světy pro služebníky starších bohů. Staré prameny metasvět popisují jako síť chodeb, křižovatek a prázdných místností, v nichž bylo naprosto nemožné se vyznat bez průvodce, některého ze služebných bytostí navázaných na vědomí samotných Křižovatek. Většina vstupů do Křižovatek na osídlenějších světech se nacházela v chrámech, v centrech civilizace.

Po válce starších bohů zůstaly Křižovatky jako jeden z mála jejich konstruktů stále v provozu a funkční, ale pomalu chátraly, až nakonec došlo k jejich katastrofálnímu selhání během apokalypsy na konci čtvrtého věku, která proměnila většinu rozvinutějších starších světů na spálené trosky.

Aencyclopedia Lunatica, E6V

Chodba páchla hnilobou, pekelnou sírou a stopami mnoha druhů magie. Odtrhnutý fragment Křižovatek nebylo zrovna příjemné prostředí. Pamatoval jsem si je jako aseptické, skoro abstraktní místo, přesvětlené září vycházející ze stropu a sloupů.

V tomto fragmentu, odtrženém od zbytku během apokalypsy na konci čtvrtého věku, musel čas stále plynout a nejspíš mnohem rychleji než ve zbytku světů. Musely tu proběhnout tisíce let subjektivního času, během

kterých magicky stvořený mramor popraskal a pokryl se hustou vrstvou slizu a mechu. Dost času na to, aby nastoupila evoluce doprovázená chaotickou démonickou magií a z hrstky zaneseného organického materiálu vytvořila nové životní formy. Snad ne nic většího než ty podivné organické výrůstky, které se občas objevovaly mezi šlemem a mechem živým chřadnoucím magickým světlem.

Starý mnich historie se zastavil mezi dvěma sloupy a zamumlal pár slov. Přejel prsty po slizké zdi a aktivoval portál. Obrátil se k nám a usmál se křivou, špatně srostlou hubou. „Jsme tady. Hrdinové, jste připraveni vstoupit do doupěte našeho nepřítele?“

Neobtěžoval jsem se s odpovědí, jen jsem si protáhl ramena a protočil v rukou své dva meče. Dokud se nebudu moci zbavit té zatracené staré paladinské zbroje, byl jsem na nich až děšivě závislý, hlavně na Salabraenovi, kterému se to pochopitelně zamlouvalo. Nelibě nesl, že posledních pár set let strávil převážně nepoužívaný a schovaný na nějakém bezpečném místě.

Velekněžka, tedy bývalá velekněžka, našeho nepřítele, si povzdychla. Zlodějka jen otráveně zasyčela: „Uhni, vole, ať už to máme za sebou.“

„Možná byste nám konečně mohli říct, co přesně se bude dít na konci,“ zavrčel čaroděj. „Jakou konkrétní magickou zbraň to chceme použít...“

„Nestarej se, Masone,“ utřel jsem ho. „Jen mě musíte dostat dovnitř a dost blízko. A neboj se, táhnu si s sebou celý zatracený arzenál těch nejhorších možných věcí.“

Vztekle se na mě podíval, ale mlčel. Chvilí ticha okamžitě využil mnich a začal deklamovat: „Za tímto portálem se nachází pevnost vládce zkázy...“

Ke konci se nedostal, protože ho zlodějka odstrčila a vlezla dovnitř.

Následoval jsem ji a zase jednou jsem zalitoval, že mě ta ženská od pohledu nesnáší a dívá se na mě jako na něco shnilého, o co zakopla v temné uličce. Dost se mi v některých ohledech zamlouvala, protože prostě mám slabost pro nebezpečné a schopné ženské. Ne snad, že bych si troufl se s ní právě teď nějak důvěrněji seznamovat, ne s Elizou za zády a ve chvíli, kdy jsem byl tak hluboko ve sračkách, že mi sotva nad hla-

dinu čouhal nos. Ale fakt by mě zajímalo, co je ta ženská zač, protože mi pořád někoho připomínala..., a ještě víc by mě zajímalo, pro koho ve skutečnosti pracuje.

Protáhl jsem se portálem do tmy a zatuchlého vzduchu. Zlodějka aktivovala světelný krystal a ozářila rozsáhlou tmavou jeskyni. Stěny byly jen nahrubo opracované a srovnané, protože na dávný zadní východ nemělo smysl plýtvat časem a prací. Ani s kamennou konstrukcí samotného portálu se nikdo nepáral, byl to jen nahrubo postavený polokruh zaplněný vlnící se tmou, kterou byl tento svět kdysi připojený skrze Křížovaty ke všem ostatním, ale teď vedl jen do rozbitého hnijícího fragmentu, do teoreticky slepé uličky. Jakmile jsme byli uvnitř všichni, Kronikářův mnich se zamumláním portál deaktivoval.

Až na trochu nepořádku byla jeskyně úplně prázdná, zaplněná jen zatuchlým vzduchem, ve kterém se ale nepříjemně hodně vznášel pach entropie. Na opačném konci byly vidět pozůstatky pečlivě zazděného průchodu, ale mezi kameny zůstávalo dost škvír, aby smrad entropických příšer a samotného Alze pronikl dovnitř.

„Tak do toho, Masone,“ zabručel jsem. Zastrčil jsem oba meče do pochv, přes Salabraeonovo neslyšné protestování, nervózně si zkusil narovnat zbroj a znovu jsem potlačil chuť si ji svlíknout už teď. Nejradši bych ji zahodil už dávno, ale zatím jsem nemohl.

Čaroděj beze slova přistoupil k hrubě opracované stěně jeskyně, položil na ni prsty a se zavřenýma očima začal zkoumat hrobku.

„Nacházíme se v komnatě, která nebyla ani v době vrcholu slávy tohoto světa...,“ začal znovu deklamovat mnich.

„Nemohl byste mu někdo zavřít hubu?“ zavrčel Mason ve chvíli, kdy jsem užvaněného idiota štrouchl opancéřovanou pěstí do ramene. „Musím se soustředit.“

Mnich se na mě uraženě díval a třel si rameno, jako by ho to bolelo. Byl v tu chvíli skoro normální člověk, spojení se svým bohem pečlivě uzavřel hned poté, co jsme se konečně dostali do fragmentu Křížovatek a během hodiny urazili nezměrnou vzdálenost mezi různými světy. Samotný Kronikář se sice měl v úmyslu finále účastnit, ale nechtěl riskovat,

že by si ho mohl Alz Hammer všimnout. Jenže tenhle mnich mu jako avatár sloužil už tak dlouho, že se od samotného Kronikáře dal odlišit jen ve chvíli, kdy začal používat jeho moc.

„Chytila jsi ty přestupy?“ zeptal jsem se tiše Elizy. „Dokážeš najít cestu zpátky?“

Přikývla.

„Já taky,“ objevila se přede mnou najednou zlodějka Brannah, až jsem se málem lekl a vystartoval po ní. „Dávala jsem pečlivý pozor. Copak?“ zareagovala s úsměvem na můj výraz. „Překvapuje tě, že tomu hajzlovi historickému nevěřím?“

Pokrčil jsem opancéřovanými rameny.

„Sice si pořád myslím, že to dopadne jako sebevražedná mise, ale kdyby ne, chci znát cestu zpátky.“

Věděl jsem o ní naprosto kulové. Cestou sem prokázala, že může být užitečná, přesně jak tvrdil Kronikář a jak mi potvrdily i jiné, snad nezávislé zdroje. Na pořádnou mentální sondu jsem si netroufl a co jsem dokázal vycítit, bylo spíš matoucí. Zjevně toho o mně dost věděla, ale na přímý dotaz, jestli se známe, jen odsekla něco ve smyslu, že jsme na sebe zběžně párkrát narazili dávno v minulosti, a já prostě neměl čas a chuť se v tom štourat. A dál se na mě dívala jako na něco, co jí na nohy vyblila zombifikovaná gorila.

„Tak proč ses do tohohle teda nechala nalít?“

„Šance na zabítí staršího boha? Neváhala bych, i kdyby to byla jasná sebevražda.“

„Co jsem to říkal o soustředění?“ zasyčel Mason.

Přešlápl jsem z nohy na nohu a znovu se pokusil najít nějakou pohodlnější polohu. Už abych si to mohl všechno sundat.

„Zas se kroutíš, jako by ti ta zbroj byla malá, zvlášť v rozkroku,“ sykla zlodějka.

„Taky že je. Na příští hrdinskou výpravu si vezmu kilt nebo pújdu naostro.“

Pochybovačně se podívala na až přehnaně velký obrněný poklopec. Jako mladík jsem tuhle část designu považoval za pitomě velkou, ale teď

jsem za prostor uvnitř byl vděčný, byť ho na moje koule bylo furt málo. Čaroděj se narovnal a podíval se na nás.

„Najednou to nedám,“ varoval nás. „Dokážu nás protáhnout pár zkratkami, ale přímo do vnitřní svatyně ne, na to prostě nemám dost moci.“

„Jak to vypadá?“ zeptal jsem se.

Protočil oči v sloup. „Jak asi? Pěkně na... ech. Mapa odpovídá. Ale pohybuje se tam strašná spousta svinstva. Protáhnou nás dolů o dvě patra ke křižovatce chodeb. Pak budeme muset jít kus normálně a doufat, že nic nespustíme, než se budu moct zase zavrtat. Uvidíme. Jdu na to.“

Pak se znovu obrátil ke stěně, zapřel se do ní dlaněmi a začal velmi opatrně vysvětlovat realitu, že on jakožto velký mocný tvůrce, specialista na magii země, má dost rozdílné názory na strukturu kamene, kterého se dotýká. Vždyť to nebyl žádný kámen, jen písek, který by se měl sesypat na zem, a ne si hrát na pevný šutr.

Aspoň tak mi kdosi kdysi dávno vysvětloval, jak to s touhle magií funguje. Kámen kolem Masonových rukou se začal nejprve drolit a pak sypat jako jemný písek k zemi. Čaroděj udělal krok a pak další.

Pomalů jsme ho následovali uzoučkou chodbou, kterou vytvářel.

Kdyby měl k dispozici dostatek moci a nemusel se bát odhalení, dokázal by tu chodbu vyrvat v kameni lusknutím prstů. Ale jeho způsob čerpání moci se mi fakt nelíbil a byl to důvod, proč mě tak nesnášel a bál se mě.

Takhle to šlo opravdu pomalu. Museli jsme se brodit jemným prachem, na který se kámen rozpadal a pak pomalu plynul kolem nás zpátky do jeskyně.

Mason se najednou zastavil a ztěžka oddechoval.

„Jsme jen asi metr od vstupu do chodby,“ zasyčel. „Myslím si, že je prázdná, ale...“

„Prostě to otevři a pak si klekni,“ zašeptala zlodějka stojící mezi ním a mnou. „A nech to na mně.“

Čaroděj přikývl a proměnil na prach zbývající kámen. Ještě než byl hotový, zlodějka do něj strčila, hbitým pohybem se dostala přes něj

a skočila do chodby, kde se postavila a zvedla ruce nahoru. Nebylo mi jasné, co to vyvádí, dokud jsem nevylezl za červenajícím se Masonem, už se Salabraenem v ruce.

Chodba byla sice vyhloubená ve skále, ale někdo stěny pečlivě obložil opracovanými kameny. Mason je proměnil na prach, ale zapomněl na dlouhý kamenný nosník v asi dvoumetrové výšce, který se po ztrátě podpory začal kývat a nejspíš by spadl.

Čaroděj něco zamumlal a přiložil k němu ruku. Spára mezi kameny se na chvíli roztekla jako z medu a pak zase ztvrdla.

Zlodějka pustila nosník a udělala na čaroděje vzteklé gesto. Ten jen pokrčil rameny a podíval se na mě.

„Mám to zase zavřít?“ zašeptal. Blbec zapomnětlivý.

Ukázal jsem mečem na průchod a přikývl.

V podzemních prostorách je užitečnost mého nosu občas dost omezená, zvláště když je to prastará hrobka naplněná entropickými stvůrami. Pach rozpadu, zkázy, starobince a starých umírajících lidí přerážel prakticky vše ostatní, ale měl jsem pocit, že cítím závan té pitomé právnícké voňavky.

Pokud měl plán, hlavně moje varianta, nějak rozumně vyjít, potřebovali jsme se dostat co nejbliž k vnitřní svatyni, aniž by si nás Alz všiml. Jákýkoli kontakt s jeho příšerami by nás prozradil, i kdybychom je nakrásně dokázali naprosto ukázkově sundat. To je holt ta nevýhoda mentálního propojení mezi konstrukty. Téměř určitě se tady nacházelo i pár kněží entropie, kteří řídili jednotlivé příšery.

Zlodějka nás pomalu vedla chodbou a dávala pozor na pasti. K mému překvapení jich tady byla spousta, což vysvětlovalo, proč se tu nepotulovaly žádné příšery. Entropické bestie nejsou stavěné na to, aby si dokázaly zapamatovat, na kterou dlaždici nemají stoupat.

Kronikář tohle musel milovat. Jak ze staré blbé pohádky. Celá tahle pevnost byla jak z pitomé pohádky, přesněji řečeno obkreslená ze špatné ilustrace na zadní straně obálky.

Prošli jsme křižovatkou chodeb a do malé slepé místnosti, kde nás Mason zastavil. Opřel se o stěnu a pak začal pomalu a soustředěně